

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Ivety Postulkové a Mgr. Blanky Fauré ve věci

žalobce: **G. T. H.**, narozený dne XXX
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupený advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Příkop 8, Brno

proti
žalovanému: **Velvyslanectví České republiky v Hanoji**
sídlem 13 Chu Van An, Hanoj, Vietnam
organizační složka Ministerstva zahraničních věcí
sídlem Loretánské nám. 5, 118 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 9. 2017, č. j. 3165/2017-HANOI-I

takto:

- I. Rozhodnutí Velvyslanectví České republiky v Hanoji ze dne 22. 9. 2017, č. j. 3165/2017-HANOI-I se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení 11 228 Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Marka Sedláka, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí vydaného Velvyslanectvím České republiky v Hanoji, jímž byla žádost žalobce o vydání dlouhodobého pobytu ze dne 22. 9. 2017 (dále jen „žádost“) shledána nepřijatelnou a spolu s žalobou napadeným záznamem o usnesení a náležitostmi žádosti byla vrácena zpět žalobci prostřednictvím poštovních služeb dne 24. 10. 2017.
2. Ke skutkovým okolnostem dané věci žalobce uvádí, že se dne 22. 9. 2017 osobně dostavil se zástupkyní k žalovanému a byl na základě sjednaného termínu pro podání žádosti o dlouhodobé vízum vpuštěn v úředních hodinách do vnitřních prostor žalovaného. Při kontrole registrace v seznamu objednaných žadatelů před vpuštěním do vnitřních prostor byla zkontrolována žalobcova totožnost. Žalobce následně v podací mostnosti podal osobně na úředním formuláři s příslušnými náležitostmi svoji žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení s rodinou. Tato žádost byla žalobci vrácena s již výše zmíněným záznamem o usnesení žalovaného o nepřijatelnosti žádosti, které žalovaný učinil do spisu podle § 169h/3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu“).
3. *V prvním žalobním bodu* žalobce spatřuje nezákonnost ve skutečnosti, že v usnesení je uvedeno, že žádost je nepřijatelná, neboť si cizinec nesjednal termín k podání žádosti. Toto tvrzení však není nijak blíže odůvodněno, proto je má za nepřezkoumatelné. Dále žalobce namítá, že termín k podání žádosti sjednán měl, byť k podání žádosti o vízum, jinak by nemohl být vpuštěn do vnitřních prostor žalovaného. Žalovaný není oprávněn dle žalobce posoudit žádost jako nepřijatelnou podle § 169h/1 písm. a) zákona o pobytu z důvodu nesjednání termínu. S odkazem na toto ustanovení žalobce namítá, že žádost je podle daného ustanovení nepřijatelná pouze v případě, kdy cizinec nedodrží způsob sjednání termínu pro podání žádosti, který stanoví zákon o pobytu. Ten však žádný způsob sjednání termínu nestanoví. Dle žalobce nemůže žalovaný na své úřední desce zveřejnit jakýkoli způsob sjednání termínu, ale pouze takový způsob, který je výslovně stanoven zákonem. Registrace prostřednictvím systému Visapoint, kterou žalovaný dne 23. 8. 2017 zveřejnil na své úřední desce, není jako způsob sjednání termínu osobního podání žádosti zákonem stanovena a registrace tímto způsobem není fakticky možná, neboť se žalobci vždy dostalo odpovědi, že nejsou volné žádné termíny. Žalobce tak dosáhl vpuštění do prostor žalovaného skrze registraci k podání žádosti o dlouhodobé vízum.
4. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce namítá, že žalovaný v záznamu o usnesení uvedl, že žádost nebyla podána osobně. Jedná se však o nepravdivé tvrzení, neboť před vstupem do prostor i následně na podací přepážce byla zkontrolována totožnost žalobce. Spolu se žalobcem byly při podání žádosti přítomny i další osoby jak ze strany žalobce, tak žalovaného. Nelze tak tvrdit, že žalobce nepodal žádost osobně. Dále žalobce namítá, že žalovaný měl o jednání spojeném s podáním žalobcovy žádosti sepsat protokol podle § 18 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů. Tato povinnost vyplývá ze speciální právní úpravy osobního podání žádosti v § 169d/2 zákona o pobytu ve znění účinném do 15. 8. 2017. Pokud by žalovaný splnil tuto povinnost, nebylo by na žalobci, aby musel prokazovat svoji osobní přítomnost při podání žádosti. V této věci žalobce odkazuje na judikaturu správních soudů např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2017, č. j. 10 Azs 97/2017.
5. Žalovaný v písemném vyjádření předně poukázal na skutečnost, že žalobce žádost o dlouhodobý pobyt podal při osobní návštěvě ZÚ Hanoj dne 22. 9. 2017 v úředních hodinách pro podávání žádostí o dlouhodobá víza za účelem studia. K žádosti též připojil

žádost o upuštění od osobního podání odůvodněnou údajnou nemožností získání registrace v systému Visapoint. Tato žádost byla zamítnuta a řízení zastaveno.

6. K prvnímu žalobnímu bodu žalovaný konstatuje, že zákon o pobytu jednoznačně stanoví způsob sjednání termínu osobního podání žádosti, a to tak, že určení konkrétního způsobu ponechává na zastupitelském úřadu. Uvedené vychází i z důvodové zprávy k novele zákona o pobytu k ust. § 169f. Žalovaný určil a prostřednictvím svých internetových stránek zveřejnil způsob sjednávání termínů pro osobní podání žádosti prostřednictvím objednávacího systému Visapoint. Žalovaný tak byl oprávněn vyžadovat předchozí registraci pro druh a účel pobytu, který žalobce skutečně zamýšlel podat. Žalobce však toto nesplnil a z tohoto důvodu žalovaný rozhodl o nepřijatelnosti žádosti.
7. Ke druhému žalobnímu bodu žalovaný uvádí, že pokud má být žádost podle § 169d odst. 2 zákona o pobytu podána osobně v době určené pro jednotlivé druhy a účely pobytových oprávnění, a je-li zároveň podle § 169f zákona o pobytu stanovena povinnost si za tímto účelem sjednat osobní podání žádosti, je ze systematiky tohoto ustanovení zřejmé, že tato povinnost je splněna pouze, pokud se žadatel zaregistroval pro druh a účel pobytového oprávnění, který skutečně zamýšlí podat. I zde žalovaný odkazuje na důvodovou zprávu k zákonu č. 222/2017 Sb, kterým byl novelizován zákon o pobytu, k § 169d: „*Z důvodu nutnosti organizace práce zastupitelských úřadů v návaznosti na zásadu rychlosti a hospodárnosti řízení je rovněž stanoveno, že podání musí být učiněno v době stanovené pro daný typ pobytového oprávnění.*“ Žalovaný doplňuje, že i pokud by zákon o pobytu explicitně nestanovil, že povinnost osobního podání žádosti se váže ke konkrétnímu druhu a účelu pobytového oprávnění, podle obecných zásad právních by měly všechny právní úkony směřovat k cíli, který příslušná jednající osoba skutečně sleduje. Je tedy zapotřebí, aby vůle jednající osoby byla nejen svobodná, ale i vážná, což znamená, že úmysl účastníků právního vztahu musí skutečně směřovat k vyvolání právních účinků, které jsou s jejím projevem spojeny. Jestliže však v daném případě žadatel jakožto účastník řízení činí úkony, resp. činí projev vůle směřující k podání žádosti o vízum za účelem studia, ale ve skutečnosti mu jde o to, aby získal povolení k dlouhodobému pobytu, pak se jeho vůle objektivně rozchází s jejím vnějším projevem. Takové jednání je tzv. disimulovaným, nebo-li zastřeným právním úkonem, kdy simulované jednání a v něm obsažená kauza (důvod, pohnutky počínů) slouží k zastření (jiného) pravého důvodu. V této souvislosti odkazuje žalovaný na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. září 2009 sp. zn. 30 Cdo 833/2008. Dle žalovaného by právní ochrany měly požívat pouze úkony vážné a čestně motivované. Registrací k osobnímu podání žádosti o jiný druh pobytového oprávnění by navíc žadatel získal neoprávněnou výhodu vůči ostatním žadatelům o dlouhodobý pobyt, kteří zákon dodrželi. Ze skutkových okolností je zřejmé, že žalobce se zaregistroval pro jiný druh a účel pobytu, než pro který následně podal na ZÚ Hanoj žádost. Závěrem žalovaný dodává, že v případě, že termín nebyl platně sjednán, tj. nebyla splněna registrační povinnost, je pro účely podání žádosti pro určitý druh a účel pobytového oprávnění potřeba na žadatele hledět, jako by nebyl osobně přítomen, byť by se fyzicky nacházel v prostorách zastupitelského úřadu.
8. Z výše uvedených důvodů tak žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
9. K ústnímu jednání, které se konalo u soudu dne 27. září 2019, se zástupce žalobce nedostavil, zaslal však omluvu s tím, že souhlasí s projednáním věci bez jeho přítomnosti a

nepožaduje odročení jednání. Zástupce žalovaného odkázal na důvody uvedené v napadeném rozhodnutí a v písemném vyjádření k žalobě.

10. Městský soud v Praze posoudil věc takto:

11. Podle ust. § 169f zákona o pobytu *je žadatel povinen si předem sjednat termín osobního podání žádosti o udělení dlouhodobého víza nebo žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo trvalému pobytu způsobem, který zastupitelský úřad zveřejní na své úřední desce.*
12. Podle ust. § 169d odst. 1 zákona o pobytu *žádost o udělení dlouhodobého víza, s výjimkou diplomatického nebo zvláštního víza, žádost o prodloužení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území a žádost o vydání povolení k dlouhodobému, přechodnému nebo trvalému pobytu je cizinec povinen podat osobně.*
13. Podle ust. § 169d odst. 2 zákona o pobytu *se osobním podáním žádosti rozumí úkon žadatele, při kterém se žadatel osobně dostaví ke správnímu orgánu, u kterého má být žádost podána, a osobě přímo se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu určené k přijetí žádosti podá žádost v době určené pro jednotlivé druhy a účely pobytových oprávnění a ve formě a způsobem, který stanoví tento zákon.*
14. Podle ust. § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu *je žádost o udělení dlouhodobého víza a žádost o prodloužení doby platnosti dlouhodobého víza a doby pobytu na území na toto vízum nebo žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo trvalému pobytu nepřijatelná, jestliže cizinec si předem nesjednal termín podání žádosti o udělení dlouhodobého víza nebo žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo trvalému pobytu způsobem stanoveným tímto zákonem.*
15. Předně soud posuzoval, zda usnesení vydané podle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Touto právní otázkou se již zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 5. 2018, č. j. 6 Azs 82/2018-19, v němž dospěl k závěru, že se o rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. jedná, neboť „*autoritativně a závazně určuje, že řízení o žádosti o povolení k pobytu či dlouhodobé vízum nebylo zahájeno a na tuto žádost se hledí, jako by nebyla podána – s konečnou platností tedy rozhoduje o osudu této žádosti (srov. body 37 a 40 odůvodnění usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 227/2016 - 36). Případné vyhovující rozhodnutí správních soudů v řízení o žalobě proti tomuto rozhodnutí by přitom stěžovateli poskytlo bezprostřední a účinnou ochranu, neboť po zrušení tohoto usnesení by byla věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení (respektive v první fázi k opětovnému posouzení přijatelnosti žádosti), v němž by byl vázán právním názorem vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).“ Uvedený závěr Nejvyšší správní soud potvrdil také v rozsudcích ze dne 16. 5. 2018, č. j. 6 Azs 80/2018-19, a ze dne 12. 7. 2018, č. j. 9 Azs 123/2018-26. Z uvedeného je tedy zřejmé, že judikatura správních soudů vyhodnotila usnesení vydané podle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců jako rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.*
16. Dále se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného. Při hodnocení této námítky byl soud veden závěry v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2018, č. j. 6 Azs 289/2018-21, v němž vyslovil, že pro soudní přezkum rozhodnutí o nepřijatelnosti žádosti o udělení víza či k povolení pobytu podle § 169h zákona o pobytu cizinců postačí, jsou-li v něm vymezeny důvody, pro něž příslušný správní orgán vyhodnotil žádost jako nepřijatelnou. Uvedené požadavky napadené

rozhodnutí splňuje, a proto soud ve shodě s judikaturou Nejvyššího správního soudu vyslovil další dílčí závěr, a sice, že žalobou napadené usnesení je přezkoumatelné.

17. *K námitkám v prvním žalobním bodu* soud ze spisu zjistil a mezi stranami není sporné, že žadatel měl sjednaný termín podání žádosti přes systém Visapoint, sjednaný termín se týkal jiného pobytového oprávnění (dlouhodobé vízum za účelem studia), než o které skutečně žadatel usiloval (dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny). Ze správního spisu též vyplývá, že se žalobce opakovaně a bezúspěšně (celkem 14 krát) pokoušel o sjednání termínu k osobnímu podání žádosti o dlouhodobý pobyt skrze systém Visapoint.
18. V daném případě lze konstatovat, že žalobce se dostavil do prostor žalovaného sice ve sjednaném termínu pro podání žádosti o dlouhodobé vízum, avšak účelem jeho přítomnosti bylo podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu. Žalovaný proto odmítl předmětnou žádost jako nepřijatelnou. Jinými slovy žadatel organizační opatření k podávání jednotlivých druhů žádostí nerespektoval, a přesto se domáhal po žalovaném, aby jeho žádost přijal, byť se nedostavil v úředních hodinách pro příslušnou agendu (podávání žádostí o dlouhodobý pobyt). S ohledem na tyto skutkové okolnosti dané věci je nutno posoudit otázku, zda podání žádosti o jiné pobytové oprávnění, než pro které měl žadatel sjednaný termín v systému Visapoint, mohl žalovaný posoudit jako nepřijatelné, či nikoliv.
19. Městský soud v Praze v posuzovaném případě dospěl k závěru, že žalobcova žádost byla podána tzv. „nouzovým“ způsobem v rozporu s postupem předpokládaným zákonem. Z obsahu spisu totiž vyplývá, že byla podána v termínu určeném pro podání žádosti o jiný typ pobytového oprávnění, avšak tomu předcházely opakované pokusy o naplnění organizačního opatření prostřednictvím systému Visapoint. Z uvedeného důvodu bylo proto nutno žádost věcně posoudit.
20. Soud k tomuto závěru dospěl v souladu s rozsudkem rozšířeného senátu NSS ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016 – 52, dle něhož je na žádost žalobce třeba nahlížet jako na účinně podanou. Žalovaný proto z tohoto důvodu nebyl oprávněn vyslovit důvod nepřijatelnosti podle § 169h odst. 1 písm. a) ani odst. 3 zákona o pobytu cizinců.
21. K námitce chybějícího zákonného ustanovení ohledně stanovení způsobu sjednávání termínů pro podávání žádostí soud konstatuje, že takové ustanovení český právní řád zná.
22. Podle ustanovení § 169f zákona o pobytu cizinců je žadatel *povinen si předem sjednat termín osobního podání žádosti o udělení dlouhodobého víza nebo žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo trvalému pobytu způsobem, který zastupitelský úřad zveřejní na své úřední desce*. Žalovaný v souladu s tímto ustanovením určil a prostřednictvím internetových stránek zveřejnil způsob sjednávání termínů pro osobní podání žádosti prostřednictvím objednávacího systému Visapoint. Tím své zákonné povinnosti dostál. Tato skutečnost však nic nemění na tom, že systém Visapoint znemožňoval žadatelům o pobytová oprávnění podat svou žádost lidsky důstojným způsobem a v přiměřené době, jak vyplývá z výše citovaného rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu. K obdobnému závěru dospěl NSS např. v rozsudku ze dne 16. 5. 2019, čj. 1 Azs 31/2019-63, či ze dne 15. 8. 2018, čj. 4 Azs 150/2018-35.
23. Soud tak shledal první žalobní bod důvodným.
24. Ve druhém žalobním bodu žalobce označuje za nepravdivé tvrzení, že nebyl osobně přítomen podání žádosti, neboť byla několikrát zkontrolována jeho totožnost pracovníky

úřadu. Z vyjádření žalovaného vyplývá, že tato skutečnost je nesporná. Žalobce se skutečně dostavil osobně do prostor zastupitelského úřadu.

25. Pro nyní projednávanou věc však není podstatné, zda žádost o dlouhodobý pobyt byla podána současně s žádostí o upuštění od osobního podání žádosti či nikoli. V posuzované věci je totiž třeba přihlídnout k tomu, že žádost o dlouhodobý pobyt byla podána nouzovým způsobem a hledí se na ni jako na účinně podanou. Otázka, zda byly či nebyly splněny podmínky pro upuštění od jejího osobního podání, zde není již podstatná. Popsanými okolnostmi se nyní projednávaná věc liší od věcí, v nichž rozhodoval Krajský soud v Ústí nad Labem ve věcech sp. zn. 15 A 201/2017 a 15 A 203/2017, v nichž neshledal žádosti o zaměstnaneckou kartu za nouzově, tedy účinně podané.
26. Městský soud v Praze dále k osobnímu podání žádosti uvádí, že jako důvod nepřijatelnosti v § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je uvedeno, že si (i) žadatel dopředu nesjednal termín pro podání žádosti o pobytové oprávnění způsobem stanoveným zastupitelským úřadem, (ii) žádost byla podána u nepřislušného zastupitelského úřadu, a (iii) žádost nebyla podána osobně, aniž zastupitelský úřad upustil od osobního podání žádosti. Pokud je jedna z uvedených podmínek splněna, rozhodne zastupitelský úřad o nepřijatelnosti žádosti.
27. V nyní projednávané věci je zřejmé, že nebyla splněna registrační podmínka, žalobce se ovšem na zastupitelský úřad osobně dostavil, což není sporné. V případě, že by žalovaný měl posoudit žádost jako nepřijatelnou, mohla by být nepřijatelná pouze proto, že nebyla splněna předchozí registrace termínu. V projednávané věci se však jednalo o žádost nouzově, tedy řádně podanou, jak je rozvedeno výše.
28. Závěrem soud dodává, že Nejvyšší správní soud se opakovaně zabýval povahou systému Visapoint, přičemž jej označil za dlouhodobě nefunkční. Toto vyplývá i z nejnovější judikatury Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 Azs 104/2019-36 uvedl: *„K námitce týkající se nedoložení nefunkčnosti systému Visapoint NSS poznamenává, že obecně je známo a vyplývá i z judikatury NSS, že systém Visapoint je dlouhodobě nefunkční, a to zejména ohledně podávání žádostí o zaměstnanecké karty, a proto žadatelé sahají po nouzových způsobech jejich podávání. Krajský soud nadto dovodil, že žalobce činil marné pokusy k registraci termínu pro podání zaměstnanecké karty, a proto v jeho případě nelze hovořit o tom, že bylo možné podat žádost v přiměřené době. Marné pokusy žalobce o registraci příslušného termínu přitom stěžovatel nijak nezpochybňoval, naopak v nich již v řízení o žalobě (mylně – pozn. NSS) spatřoval potvrzení funkčnosti systému Visapoint.“*
29. S ohledem na výše uvedené městský soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Městský soud proto rozhodnutí žalovaného zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc mu vrátil k dalšímu řízení z důvodu nezákonnosti napadeného rozhodnutí.
30. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm se žalovaný v návaznosti na závěry obsažené v tomto rozsudku bude znovu zabývat podanou žádostí o dlouhodobý pobyt, a jako řádně (nouzovým způsobem) podanou ji věcně posoudí.
31. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady na zastoupení advokátem za 2 úkony právní služby [příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby dle § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)] po 3 100 Kč [§ 7 bod 5 ve vazbě na §

9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a dále režijní paušál ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. DPH z částky 6 800 Kč činí 1 428 Kč. Celkem tedy soud přiznal žalobce na nákladech řízení 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. září 2019

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu